

کتاب سِفْنای نبی

مقدمه

سِفْنای نبی این کتاب را
تقریباً در سالهای ۶۲۰ قبل از
میلاد مسیح نوشته است. در آن
زمان یوشیا، پادشاه یهودا مردم
را هدایت می کرد تا از پرستش
بُتها توبه کنند و به پرستش
خدای یگانه برگردند. سِفْنای
نبی تأثیری مهمی در این مورد

داشت.

سِفْنیا در این کتاب

پیشگویی می‌کند که مردم یهودا

مانند قومهای دیگر که خدایان

بیگانه را پرستش می‌کنند، به

مجازات گرفتار خواهند شد.

برعلاوهٔ یهودا، ملتهای دیگر

مانند فلسطین، موآب، مصر و

آشور نیز مورد داوری خدا قرار

خواهند گرفت. سِفْنیا در مورد

روز عظیم و وحشتناک داوری

خداوند حرف می زند و همچنان
یادآور می شود که اگر آنها
دوباره به خدا رجوع کنند،
می توانند از این دآوری رهایی
یابند.

در پایان کتاب، سِفْنیا در
مورد شکوه و قدرتی که خداوند
دوباره به بنی اسرائیل عطا
خواهد کرد، سخن می گوید.
آیت ۱۷ فصل ۳ این کتاب
انعکاس دهندهٔ محبت بی پایان

خدا به انسان است که
می‌فرماید: «خداوند، خدایت
که در تو سکونت می‌کند، قادر
و تواناست و تو را نجات
می‌دهد. محبت او به تو زندگی
تازه می‌بخشد. خداوند از تو
راضی است و با سرودها بر تو
خوشی می‌کند.»

فهرست موضوعات

روز داوری خداوند: فصل

۱ : ۱ - ۲ : ۳

مجازات ملتهای اطراف

یهودا: فصل ۲ : ۴ - ۱۵

سقوط اورشلیم و اعمار

مجدد آن: فصل ۳

① کلام خداوند در دوران

سلطنت یوشیا پسر آمون، پادشاه

یهودا، به سِفْنِیای نبی نازل شد.

سِفْنِیا پسر کوشی، نواسهٔ جَدَلْیا

و کواسهٔ اَمَریا بود. اَمَریا پسر
حزقیای پادشاه بود.

روز داوری خداوند

② خداوند می‌فرماید: «من

همه چیز را از روی زمین نابود

خواهم ساخت. ③ تمام

انسانها، حیوانات، پرنده‌گان و

ماهیان را از بین خواهم بُرد. به

زندگی مردم شریر خاتمه

می‌دهم، همهٔ بشر را از بین

می‌برم و حتی یک نفر را هم
زنده نمی‌گذارم. من، خداوند
چنین فرموده‌ام. ^(۴) من مردم
یهودا و اورشلیم را به سزای
اعمال‌شان می‌رسانم و آثار بُتِ
بعل و نام کاهنان او را از بین
می‌برم. ^(۵) آنهایی را که بر بام‌ها
آفتاب، مهتاب و ستاره‌گان را
می‌پرستند، هلاک می‌کنم و
همچنان کسانی را که در ظاهر
مرا سجده کرده و به من سوگند

وفاداری یاد می‌کنند اما در
باطن به نام بُتِ مولک قسم
می‌خورند. ⑥ آنهایی را که از
پیروی من دست کشیده‌اند و آن
اشخاصی را که در طلب من
نیستند و از من راهنمایی
نمی‌خواهند، نابود می‌سازم.»

⑦ در حضور خداوند متعال
خاموش باش، زیرا روز داوری
خداوند نزدیک است. او مردم
یهودا را برای گُشته شدن آماده

کرده و از دشمنان آنها دعوت
نموده است که سرزمین یهودا را
غارت کنند. ⑧ خداوند

می‌فرماید: «در آن روزی که
برای کُشتار تعیین کرده‌ام،
رهبران، شهزاده‌گان و همچنان
کسانی را که از رسم و رواج
بیگانه‌گان پیروی می‌کنند، به
سزای اعمال‌شان می‌رسانم. ⑨
آن عده اشخاصی را که در
مراسم بُت‌پرستی اشتراک

می‌کنند و همچنان کسانی را که
دست به دزدی و آدم‌کشی
می‌زنند تا خانهٔ رهبران خود را
از مال دزدی پُر سازند،
مجازات می‌کنم.»

⑩ خداوند می‌فرماید: «در

آن روز صدای فریاد از دروازهٔ
ماهی در اورشلیم شنیده
می‌شود، آواز فغان مردم از
قسمت جدید شهر و صدای
ترسناک دشمن از تپه‌ها به

گوش می‌رسد. (۱۱) ای کسانی که
در بازار هستید، فریاد و گریه
کنید، زیرا تاجران همه تلف
می‌شوند. (۱۲) در آن روز چراغی
را گرفته اورشلیم را جستجو
می‌کنم و اشخاص خودپرست را
مجازات می‌کنم که می‌گویند:
«خداوند با ما کاری ندارد، نه
نیکویی می‌کند و نه بدی.» (۱۳)
مال و دارایی‌شان تاراج و
خانه‌های‌شان ویران می‌شوند.

خانه‌ها می‌سازند اما در آنها
زندگی نمی‌کنند. تا کستانها
می‌نشانند، ولی هرگز از شراب
آنها نمی‌نوشند.»

①۴ روز عظیم داوری خداوند
نزدیک است و به زودی
فرامی‌رسد. در آن روز حتی
شجاع‌ترین و قوی‌ترین مردان با
آواز بلند گریه می‌کنند. ①۵ آن
روز، روز غضب، روز سختی و
اضطراب، روز خرابی و ویرانی،

روز تاریکی و ظلمت است و
روزی که ابرهای غلیظ و
سیاهی مطلق همه جا را
فراگرفته. (۱۶) در آن روز شیپور
نواخته می‌شود و بر ضد
شهرهای مستحکم و بُرجهای
بلند، جنگ آغاز می‌گردد.

(۱۷) خداوند می‌فرماید: «مردم
را چنان پریشان و درمانده
می‌سازم که مانند شخص کور
نتوانند راه خود را پیدا کنند،

زیرا آنها در مقابل من گناه
کرده‌اند. خون‌شان بر خاک
می‌ریزد و اجسادشان به روی
زمین پوسیده می‌شوند.»

①۸ در روز غضبِ خداوند،

نه طلا و نه نقره‌شان می‌تواند
آنها را نجات بدهد. تمام زمین
در آتش غضب او می‌سوزد و
همه ساکنان روی زمین با مرگ
ناگهانی از بین می‌روند.

دعوت برای توبه

①-۲ ای قوم بی حیا، قبل از آن
که مانند کاه در برابر باد رانده
شوید، قبل از آن که روز
ترسناک غضب خداوند ناگهان
برسد و همه چیز را در سر راه
خود از بین ببرد، گناهان تان را
به یاد آورید و توبه کنید. ③ ای
مردم فروتن این سرزمین که
احکام او را بجا می آورید،
راستکار باشید و با تواضع و

شکسته نفسی به سوی خداوند
برگردید تا شاید در آن روز
غضب خود، شما را در پناه
خود نگهدارد.

خداوند ملت‌های اطراف یهودا را
مجازات می‌کند

④ کسی در شهر غزه باقی

نمی‌ماند، شهر اشقلون ویران
می‌شود، مردم شهر اشدود در
نصف روز بیرون رانده می‌شوند
و اهالی عِقرون از شهر خود

گریخته، ریشه کن می گردند. ⑤
وای به حال شما فلسطینی هایی
که در ساحل بحر و در سرزمین
کنعان سکونت دارید، زیرا شما
محکوم به مرگ هستید و
خداوند شما را نابود می سازد.
او حتی یک نفر شما را هم
زنده نمی گذارد. ⑥ زمینهای
ساحلی شما یک جای دلپسند
برای چوپانان و چراگاه و طویله
برای گوسفندها می شود. ⑦

بازمانده‌گان قبیلهٔ یهودا، کشور
شما را تسخیر می‌کنند و در
آنجا رمله‌های خود را می‌چرانند
و خانه‌های اشقلون را خوابگاه
خود می‌سازند، زیرا خداوند
متعال از قوم برگزیدهٔ خود
مراقبت نموده و آنها را دوباره
سعادت‌مند می‌گرداند.

⑧ خداوند متعال می‌فرماید:

«من طعنه‌های مردم موآب را
شنیده‌ام و دیدم که عمونیان

چطور قوم برگزیده مرا تحقیر و
مسخره می کردند و با غرور
می گفتند که سرزمین آنها را
اشغال می کنیم.» ⑨ بنابراین
خداوند قادر مطلق، خدای
اسرائیل می فرماید: «به نام
خودم سوگند که موآب و عمون
مانند سدوم و عموره نابود
می گردند و به یک سرزمین
خارزار و گودالهای نمک و
ویرانه ابدی تبدیل می شوند و

بازمانده‌گان قوم برگزیده من
سرزمین آنها را تصرف
می‌کنند.»

⑩ مردم موآب و عمون

به‌خاطر غرور خود به چنین
سرنوشتی دچار می‌شوند، زیرا به
قوم برگزیده خداوند قادر مطلق
اهانت کرده، آنها را مورد
تمسخر خود قرار دادند. ⑪

خداوند آنها را به بلاهای

وحشتناکی دچار می‌سازد و همه

خدایان روی زمین را از بین
می برد. آنگاه تمام قومهای
جهان در کشورهای خود، او را
پرستش می کنند.

۱۲) ای مردم حبشه، خداوند
شما را هم با شمشیر خود
هلاک می کند.

۱۳) خداوند با قدرت خودش
آشور را نابود می سازد و
پایتخت آن، نینوا را به ویرانه ای

خشک همچون بیابان تبدیل

می‌کند. (۱۴) آنجا چراگاه

گوسفندها و لانه حیوانات

وحشی می‌شود. در ویرانه‌های

آن شهر، بومها آشیانه می‌سازند

و صدای‌شان از کلکین‌های

خانه‌ها به گوش می‌رسد. زاغها

در ستونهای ویرانه‌ها آواز

می‌خوانند. چوبهای سرو که در

بنای ساختمانها به‌کار بُرده شده

بودند، از بین می‌روند. (۱۵) این

شهر که موجب افتخار و محل
رفاه و آسایش مردمش بود،
عاقبت به این سرنوشت دچار
می‌گردد، زیرا مردم این شهر با
غرور می‌گفتند: «در تمام دنیا
شهری مانند شهر بزرگ ما
وجود ندارد.» اما بالاخره
ویران و متروک می‌گردد و لانه
حیوانات وحشی می‌شود و
هرکسی که از آنجا بگذرد، با
تمسخر سر خود را تکان

می دهد.

خداوند بر گناه مردم اورشلیم داوری
می کند

① وای به حال شهر سرکش

و شهر ظلم و فساد. ② شهری

که به صدای خداوند گوش

نمی دهد و اصلاح نمی شود. به

خداوند توکل نمی کند و از او

کمک نمی طلبد. ③ مأمورین

آن مانند شیرهای غُران و

قاضی های آن مانند گرگ های

گرسنه، حریص هستند که از
شکار خود تا صبح چیزی باقی
نمی‌گذارند. ④ انبیای آن
خودخواه و خیانتکار می‌باشند،
کاهنان این شهر جایگاه مقدس
را نجس می‌سازند و با احکام
خداوند مخالفت می‌ورزند. ⑤
اما خداوند هنوز هم در آن شهر
حضور دارد. او عادل و با
انصاف است و بی‌عدالتی
نمی‌کند. هر صبح عدالت خود

را به مردم نشان می‌دهد. اما با
اینهم، بدکاران با بی‌حیایی به
اعمال شرم‌آور خود ادامه
می‌دهند.

⑥ خداوند می‌فرماید: «من

قومهای زیادی را از بین برده‌ام.
شهرهایشان را ویران و دیوارها
و بُرجهای آنها را خراب
کرده‌ام. شهرها متروک و
کوچه‌ها از مردم خالی شده‌اند و
ی نفر هم باقی نمانده است.

⑦ گمان کردم که مردم از من
می ترسند و به نصیحت های من
گوش می دهند و هشدارهایم را
فراموش نمی کنند، اما آنها
توجهی نکردند و به اعمال
فاسد خود ادامه دادند.»

مردم به خداوند ایمان می آورند

⑧ بنابراین خداوند

می فرماید: «برای من انتظار
بکشید، روزی که بر ضد

قومهای جهان برخیزم و آنها را
محکوم سازم، به زودی
می‌رسد. اراده من این است که
همه ملت‌ها را جمع کنم و خشم
خود را بر آنها بریزم. تمام دنیا
در آتش غضب من خواهد
سوخت. ⑨ آن وقت به مردم
جهان زبان پاک عطا می‌کنم تا
فقط نام مرا یاد کنند و تنها مرا
بپرستند. ⑩ قوم پراگنده من از
آن سوی دریا‌های حبشه با

هدیه‌های خود برای عبادت من
می‌آیند. (۱۱) در آن زمان شما،
ای قوم برگزیده من، دیگر از
سرکشی‌ها و کارهایی که بر ضد
من کرده‌اید، شرمنده نمی‌شوید.
من تمام مردم متکبر و
خودخواه را از میان شما دور
می‌کنم. از آن به بعد، دیگر در
کوه مقدس من غرور و تکبر
وجود نخواهد داشت، (۱۲) اما
فقط کسانی که فروتن و متواضع

هستند و به من پناه می آورند،
باقی می مانند. ۱۳ آنهايي که در
اسرائيل باقی بمانند، دیگر به
کارهای زشت دست نمی زنند،
دروغ نمی گویند و حرف
فریبنده‌ای از زبان‌شان شنیده
نمی شود. آنها در آرامش و
امنیت زندگی می کنند و کسی
نمی تواند آنها را بترساند.»

سرود شادمانی

ای مردم اسرائیل، ۱۴

این سرود خوشی را
با آواز بلند
بسرایید!

ای مردم اورشلیم،

آواز شادمانی را
بلند کنید،

و از صمیم دل
شادمان شوید و

وجد نماید!

①۵ زیرا خداوند گناهان شما
را بخشیده

و دشمنان تان را
شکست داده
است.

خداوند، پادشاه اسرائیل،
همراه شماست

و نباید از هیچ

بلایی بترسید.

①۶ در آن روز به اورشلیم
می‌گویند:

«نترس! دلیر و
قوی باش!

①۷ خداوند، خدایت که در
تو سکونت می‌کند،

قادر و تواناست و
تو را نجات

می دهد.

محبت او به تو زندگی
تازه می بخشد.

خداوند از تو راضی است

و با سرودها بر تو
خوشی می کند.»

①۸ خداوند می فرماید:

«به غمهایی که از

حسرت عیده‌های خود
دارید، خاتمه می‌دهم

و بار این ننگ را
از دوش‌تان بر
می‌دارم.

روز مجازات کسانی که بر
تو ظلم کرده‌اند،
فرامی‌رسد.

مردمان ضعیف و

درمانده را
نجات می‌دهم

و تبعیدشده‌گان را
به وطن‌شان
برمی‌گردانم.

رسوایی‌شان را به عزت و
افتخار تبدیل می‌کنم

و آن وقت تمام دنیا
از آنها ستایش و

توصیف
می‌کنند.

②۰ در آن زمان شما را از
همه جا جمع می‌کنم

و در تمام جهان
مشهور می‌سازم.

من شما را دوباره سعادت‌مند
و کامیاب می‌گردانم

و خودتان شاهد این

خواهید بود.»

خداوند چنین فرموده است.